

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.011/2010/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Gondola Ügyvédi Iroda (4024 Debrecen, Iparkamara u. 4. II/13. szám, ügyintéző: Dr. Gondola Zsolt Zoárd ügyvéd) által képviselt felperes Korlátolt Felelősségű Társaság (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Szőke Viktor Ügyvédi Iroda (4047 Debrecen, Bethlen u. 1. szám, ügyintéző: Dr. Szőke Viktor ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2009. november 18. napján kelt, 7. G. 40.219/2008/29. számú ítélete ellen az alperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, és akként változtatja meg, hogy az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 173 045 (Egyszázhetvenháromezer-egyszáznegyvenöt) Ft-ra leszállítja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6250 (Hatezer-kettőszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy az alperes 101 600 (Egyszázezer-hatszáz) Ft többlet fellebbezési eljárási illeték visszaigénylésére jogosult, az erre irányuló kérelem elbírálása érdekében határozatát megküldeni rendeli az APEH Észak-alföldi Regionális Igazgatósága Illeték Főosztályának.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A 2005. április hó 12. napján alapított B.P. Kft. - akinek az ügyvezetője a jelen per alperese volt - 2005. év végére elvesztette a jegyzett tőkéjét, és ezt követően minden évet jelentős veszteséggel zárt. Vagyona 2006. évben -10 914 000 Ft, 2007. évben -11 565 000 Ft volt. A B.P. Kft. 2005. november hó 29. napjától nem tett eleget a jelen per felperese felé 2006. október 31. napjáig fennálló bérleti (használati) díj- és rezsiköltség fizetési kötelezettségének. Ezért a felperes által a B.P. Kft.-vel szemben megindított, a Debreceni Városi Bíróság előtt 54. G. 40.164/2007. szám alatt folyamatban lévő perben a bíróság a 2008. január 8. napján jogerőre emelkedett ítéletével kötelezte a céget, hogy 15 napon

belül fizessen meg a felperesnek 3 884 749 Ft tőkét, és ennek 2005. október 29. napjától járó, a mindenkoros jegybanki alapkamat kétszeres szorzatának megfelelő mértékű késedelmi kamatát, valamint 453 700 Ft perköltséget.

A B.P. Kft. csak 2005. évben realizálta tevékenységből származó nettó árbevételt, ezt követően működésből származó árbevétele nem volt. A társaság 2006. évben értékesítette az eszközeit, ebből 2 619 861 Ft bevétele származott 285 888 Ft veszteség mellett, valamint 1 201 429 Ft összegű selejtezési vesztesége is keletkezett.

Az alperes a felperes fizetési felszólítására a 2006. május 24. napján kelt levelében azt állította, hogy a felperesnek átutalással megfizetett 1 068 510 Ft-ot, majd 2006. július 10. napján elektronikus levélben ugyanezt közölte.

A B.P. Kft.-nek az alperes és a társaság két tagja is tagi kölcsönöket nyújtott 2005. évben, összesen 9 435 313,23 Ft összegben. A befizetések 2006. március 7. napján (507 748,50 Ft) és 2006. május 30. napján (1 408 838,20 Ft) történtek, 2006. március 2. napján pedig 171 513 Ft kifizetésre került sor.

Amikor a B.P. Kft. a tényleges működésével felhagyott, az alperes értékesítette a meglévő eszközöket részben rokoni, ismeretségi körben, az ebből származó bevételt pedig a tagi kölcsönök kielégítésére fordította.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után (2006. május 22. napját követően) összesen 4 300 000 Ft kifizetésére került sor.

A 4 300 000 Ft kifizetése három részletben történt, 2006. június 19. napján 1 500 000 Ft, 2006. július 13. napján 1 400 000 Ft, 2006. július 21. napján újabb 1 400 000 Ft kifizetésére került sor, de nem állnak rendelkezésre a kifizetésről pénztárbizonylatok, ezért az nem állapítható meg, hogy mely tagok részére történtek a kifizetések. A tagi kölcsönök záró állománya 2006. és 2007. években 6 880 386,93 Ft volt, amelyből a tagok utóbb 5 909 000 Ft-ot elengedtek.

A B.P. Kft. 2008. március 5. napjától végelszámolás, majd 2008. június 26. napjától felszámolás alatt áll. A felszámolási eljárása még nem fejeződött be.

A felperes az adós gazdálkodó szervezettel szembeni hitelezői igényét 2008. augusztus 1. napján jelentette be a felszámolónál, azt a felszámoló „D” kategóriában 4 338 449 Ft összegben, „G” kategóriában 1 464 016 Ft összegben és „F” kategóriában 58 025 Ft összeggel igazolta vissza. Az adós felszámolási eljárásába összesen öt hitelező jelentkezett be, a hitelezői igények összege mindösszesen 6 887 245 Ft.

A felszámoló a 2008. augusztus 28. napján kelt levelében felszólította az alperest a jogszerűtlenül kifizetett 4 300 000 Ft visszafizetésére, és mivel a felszólítása eredménytelen volt, ezért feljelentést tett az alperes ellen csődbüntetés miatt.

A felperes fizetési meghagyás kibocsátását is kérte az alperessel szemben a Debreceni Városi Bíróság előtt 3 884 749 Ft tőke és ennek 2005. október 29. napjától járó késedelmi kamatai megfizetése iránt, az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban pedig a felperes a keresetét módosította, és annak a megállapítását kérte, hogy az alperes 4 300 000 Ft-ot vont el a hitelezők érdekeinek a háttérbe szorításával.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta, és megállapította, hogy az alperes, mint a B.P. Kft. „fa” ügyvezetője a gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők

érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a társasági vagyron 2 093 331 Ft-tal csökkent. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 277 645 Ft perköltséget.

Ítélete indokolásában a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. §-ának (3) bekezdését, illetve a Gt. 143. §-ának (1)-(3) bekezdését, valamint a 2006. június 30. napjáig hatályos, a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. törvény (régi Gt.) 152. §-ának rendelkezéseit, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi IL. törvény (Cstv.) 33/A. § (1)-(2) bekezdéseivel együttesen értelmezve kifejtette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének azt az időpontot kell tekinteni, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ettől az időponttól kezdődően a vezető tisztségviselőnek a hitelezők érdekeinek figyelembevétele szerint kellett volna eljárnia. Minden olyan eljárás, amely a társaság hitelezőjének a megkárosítását eredményezi, jogszerűtlen gazdálkodásnak minősül.

A perben lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséget fenyegető helyzet bekövetkeztetését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el. Mivel azonban az alperes felelősségére vonatkozó szabály csak 2006. július 1. napjától hatályos, ezért az alperes által ezt megelőzően teljesített 1 500 000 Ft kifizetéssel kapcsolatban a felelőssége nem volt vizsgálható a perben, az alperes felelősségének alapját kizárólag a 2006. július hó 13. napján és 21. napján kifizetett, összesen 2 800 000 Ft képezte.

A 4 300 000 Ft összkifizetésen belül - figyelemmel a tagi kölcsönök és a társaság egyéb kötelezettségeinek az arányára - 3 214 758 Ft volt az az összeg, amelyet a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján nem lehetett volna a tagi kölcsönök visszafizetésére fordítani. Mivel a 4 300 000 Ft-on belül 2 800 000 Ft kifizetésére került sor 2006. július hó 1. napját követően, ezért az alperes felelőssége sem a teljes 3 214 758 Ft-ért, hanem a megfelelő aránypárral számolva 2 098 331 Ft-ért áll fenn, ezért az elsőfokú bíróság ebben az összegben állapította meg az alperes felelősségét, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság az alperesnek azt az álláspontját, hogy 2006. június és július hónapokban nem volt a B.P. Kft-nek olyan lejárt és nem vitatott tartozása, amelyre a tagi kölcsönök visszafizetésekor tekintettel kellett volna lennie, mert az utóbb jogerősen megítélt bérleti (használati) díjfizetési kötelezettségének az adós gazdasági társaság önként nem tett eleget, emiatt kényszerült a hitelező perindításra és ez az alperest nem menti a felelőssége alól. Az, hogy az alperes adós vitatta a hitelezővel szemben fennálló kötelezettségét nem jelenti azt, hogy eleve nem is kellett volna vele számolnia a tagi kölcsönök visszafizetésekor.

A részben pervesztés alperest a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a jogi képviselővel eljáró felperes javára perköltség megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezett, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének, mint megalapozatlannak az elutasítását kérte, és a felperes marasztalását a perrel felmerült költségek viselésében.

Fellebbezési hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság ítéletében téves jogi következtetésre jutott, mert elfogadta Dr. V.F. igazságügyi szakértőnek a perben beszerzett hiányos, megalapozatlan szakvéleményét annak ellenére, hogy a szakértő az alperes többször is megfogalmazott kérdéseire nem tudott választ adni.

Megalapozatlanul állította a szakértő azt, hogy az alperesnek már a 2005. évi mérleg elkészülte idején, 2006. május 22. napján látnia kellett volna, hogy a társaságnál beállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. A szakértő ezt a következtetést csak a mérlegesorok számaiból vonta le, de az alperes többszöri kérelmére sem tudta megmondani, hogy az általa megjelölt időpontban kik minősültek a társaság hitelezőinek.

Az nem volt vitatott a perben, hogy a tagi kölcsönöket biztosító tagok - és így az alperes is - hitelező volt ebben az időpontban. Erre tekintettel hivatkozott a perben az alperes arra, hogy a szakértő által megjelölt, és az elsőfokú bíróság által is elfogadott időpontban kizárólag a tagi kölcsönt biztosító tagok és az ügyvezető - a részére ki nem fizetett, és általa fel nem vett munkabér vonatkozásában - minősültek hitelezőnek.

A felperes követelése 2008. januárjáig vitatott volt az alperes részéről, és csak a marasztaló ítélet jogerejének beálltával minősülhetett a felperes a Cstv. 3. § (1) bekezdés c.) pontja szerinti hitelezőnek. Az elsőfokú bíróság ítéletének az ezzel ellentétes megállapítása megalapozatlan és jogszabálysértő.

Hivatkozott arra is, hogy a szakvélemény megalapozatlanságát támasztja alá az is, hogy a mérlegesorok adatait nem támasztották alá számviteli alapbizonylatok és kartonok. A szakértő saját megállapítása szerint rendkívül hiányos könyvelési anyagból dolgozott, amelyet azonban a cég felszámolója teljes körűnek fogadott el. Az ennyire megalapozatlan szakvéleményt az elsőfokú bíróság nem fogadhatta volna el ítélezése alapjául.

Sérelmezte, hogy a szakértő és az elsőfokú bíróság sem vette figyelembe azt a tényt, miszerint az alperes irányításával működő társaság teljes egészében tagi kölcsönökből és az értékesítési bevételekből volt finanszírozva. Ebből kifolyólag vele szemben hitelezői igényekkel is csak a működést finanszírozó tagok léphettek fel. A felperes bérleti díjból származó igényét is azért vitatta a társaság, mivel a bérlet ingatlanon olyan értéknövelő beruházásokat eszközölt, amelyek ellenértékét beszámítás útján a bérleti díjjal szemben kívánta elszámolni.

Fenntartotta azt az állítását, hogy az ügyvezető a 2006. és 2007. években kizárólag annyit tudott, hogy a cégnek elismert tartozása csak vele szemben, és a tagi kölcsönt biztosító alapító tagokkal szemben van, ezért fel sem merülhet az, hogy bármilyen tevékenysége egyéb hitelezői érdekeket sérthetne.

Hangsúlyozta, hogy a tagi kölcsön ugyanolyan hitelezői igénynek minősül, mint bármely egyéb jogcímen bejelentett és nem vitatott hitelezői igény.

Előadta, hogy a tagi kölcsönöknek nem volt visszafizetési határideje, azt a tagok a cég működéséhez biztosították, ezért fel sem merült az a kérdés, hogy kik azok a hitelezők, akikkel szemben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett. Erre a kérdésre sem a felperes, sem a szakértő nem tudott választ adni.

Állította, hogy az alperes, mint ügyvezető a cég által üzemeltetett bolt ÁNTSZ által történő bezárása után kereste a lehetőségeket a tevékenység új helyszínen, esetleg más profillal történő működése érdekében, azonban ezek a próbálkozásai nem jártak eredménnyel. A cégben meglévő vagyontárgyak értékesítéséből származó bevételeket 100 %-os mértékben, és kizárólag a nem vitatottan hitelezőnek minősülő tagi kölcsönt nyújtók

kölcsönének részbeni visszafizetésére fordította az alperes. Ezért sérelmezte az elsőfokú bíróságnak azt az állítását, hogy nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt el. Alapvetően téves az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a tagi kölcsönből eredő igényt nem ismeri el a többi hitelezői igényhez hasonló igénynek, ezért tévesen állította fel az értékvesztés aránypárját is.

Hangsúlyozta azt is, hogy a társaság vagyona nem csökkenhetett azzal, ha jogos hitelezői igényt fizetett ki.

Utalt arra is, hogy a büntetőügyben eljáró hatóság is megszüntette az ügyvezetővel szemben indított eljárást.

Cáfolta azt is, hogy az ügyvezető nem tett eleget a taggyűlés összehívására vonatkozó kötelezettségének, de mivel a tagokkal folyamatos volt a kapcsolattartás, ezért a döntések dokumentálására nem került sor.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségei megfizetésére kötelezését kérte.

Tévesnek tartotta azt az alperesi hivatkozást, hogy a felperes követelését 2008. januárjáig vitatta. A felek között a Debreceni Városi Bíróság előtt folyamatban lévő perben meghozott 54. G. 40.146/2007/17. számú ítélet indokolása tartalmazza azt, hogy a pert megelőzően folytatott levelezések és fizetési felszólítások során az alperes egyetlen egy esetben sem vitatta a felperes felé fennálló fizetési kötelezettségét. A felperes az adós részére 2005. november 8.-ától kezdődően 2007. január 16.-áig bezárólag 15 db fizetési felszólítást küldött, amelyeket a B.P. Kft. átvette, írásban azokat soha nem vitatta, sőt a 2006. május 24-én, illetve 2006. július 10-én megküldött leveleiben valótlanul azt állította, hogy átutalással a tartozását megfizette.

Hivatkozott a B.P. Kft. 2005. december 31-ei mérlegének az adataira, amely szerint 2005. december 31. napján a Kft-nek szállítók/hitelezők felé fennálló tartozása 2 281 000 Ft volt, míg 2006. december 31-én ez az összeg 4 258 000 Ft-ra növekedett. Ez azt jelenti, hogy a „külső” szállítóktól, hitelezőktől érkezett számlákat a cég befogadta, a könyvelésben elszámolásra kerültek. A hitelezői igényekről tehát az ügyvezetőnek már 2006. év elején tudnia kellett.

Vitatta alperesnek azt az állítását is, hogy a felperes által a B.P. Kft-vel szemben indított perben a Kft. az állítólagos értéknövelő beruházások ellenértékét kívánta volna elszámolni. Az alperes ilyen igénnyel sem a működése során, sem a perben nem lépett fel a felperessel szemben.

Nem vitatta, hogy a tagi kölcsön szintén hitelezői igénynek minősül, ugyanakkor egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal az ítéleti megállapításával, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői igényeket az ügyvezetőnek arányosan kellett volna teljesítenie, és nem kizárólag a tagi kölcsönök kifizetését kellett volna biztosítania.

Az ítéletablának a Pp. 256/A. § (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f.) pontjában írtakra - tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges körben a tényállást kellő mélységben felderítette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, azokból helytálló jogi következtetést vont le, döntése érdemben helyes.

Az ítéletábra csupán az alperes fellebbezési hivatkozásaira reagálva tartja szükségesnek az alábbiak kifejtését.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletét elsődlegesen azért tartotta megalapozatlannak, mert a bíróság döntése alapjaként elfogadta a perben beszerzett, hiányos igazságügyi könyv- és adószakértői szakvéleményt.

A szakértő a perben 10. sorszám alatt becsatolt szakvéleményét a társaság 2004-2008. évi mérlegadatainak összevetésével, és a felszámoló szervezet által adott tájékoztatás figyelembevételével készítette el, az alperes által hiányolt pontosabb megállapításokat az alapul szolgáló iratok hiánya miatt nem tudott tenni.

Az elsőfokú bíróság - bár részletesebben nem fejtette ki az ítélete indokolásában - helyesen járt el, amikor nem értékelte az alperes javára azt a körülményt, hogy az okiratok egy részének hiányában kellett a szakértőnek megválaszolnia a bíróság által feltett kérdéseket.

A jelen per tárgya a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló többször módosított 1991. évi IL. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése szerint annak a megállapítása volt, hogy az alperes, mint a felperesi társaság volt vezető tisztségviselője ügyvezetési feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezők érdekeinek elsőlegessége alapján látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent. A vagyonvesztés tényének megállapításához szükséges volt a csökkenés mértékének a meghatározása is, azonban ebben a perben a bizonyítást a vagyoncsökkenés mértékére nézve nem kell olyan mélységben lefolytatni, mint más, marasztalásra irányuló polgári perben.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában részletesen sorra vette a vezető tisztségviselőknél a Gt.-ben előírt, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően elvárt, és lehetséges intézkedési lehetőségeit, amelyeket az alperes a jelen esetben nem hajtott végre.

Az alperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra is, hogy 2006. évben a társasággal szemben csupán tagi kölcsönökből álló hitelezői igények voltak, így ezek kielégítésével más hitelezők érdekei nem sérültek. A felperes bérleti díj követelése 2005. november 29. napjától 2006. október 31. napjáig terjedő időszakban keletkezett. Az alperes már 2006. évben, a 2005. december 31-i fordulónapú mérleg készítésekor tudott az általa képviselt Kft-vel szembeni felperesi követelésről, amit bizonyítanak a 2006. május 24-én, illetve július 10. napján a felperesnek megküldött, téves tartalmú tájékoztató levelei is. Az, hogy utóbb ezt a követelést vitatta, nem változtat ezen a helyzeten. A felszámolással fenyegető helyzet bekövetkezése idején a hitelező fogalma még nem azonos a Cstv. 3. § (1) bekezdés c.) pontjában írt hitelezői fogalommal.

Az nem kétséges, hogy számviteli szempontból a társaságnak nyújtott tagi hitel és a más, harmadik személyekkel, mint hitelezőkkel szembeni tartozás ugyanúgy a céggel szembeni követelésnek minősülnek, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott magatartás szempontjából azonban másként kell megítélni a kívülálló hitelezőt és a társaság tagjait, mint tagi kölcsönöket nyújtó, és ezáltal a társaság hitelezőivé váló személyeket.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésnek nem vitásan az a célja, hogy a külső hitelezők, az adós társasággal gazdasági kapcsolatban álló személyek érdekeit, ezáltal a gazdasági élet biztonságát szolgálja. A tagok által nyújtott tagi kölcsönöknek a társaság vagyonából történt visszafizetése - mivel gazdasági tevékenységből származó árbevétele 2005. évet követően már nem volt a B.P. Kft-nek - szükségképpen megghiúsította a többi (köztük a felperes) hitelezői követelésnek a teljes körű kielégítését, amit az is jelez, hogy a felszámolási eljárásban öt hitelező jelentkezett be.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan, a vonatkozó jogszabályi rendelkezések részletes ismertetésével megindokolta, hogy miért állapítható meg az alperes terhére a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében előírt magatartás, és a szakvélemény alapján helyesen állapította meg a vagyoncsökkenés mértékét is.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgyát illetően a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alapján - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésére is - lényegében annak helyes indokai alapján hagyta helyben.

Észlelte ugyanakkor az ítéletábra, hogy a perköltség összegének a megállapításánál nem járt el helyesen az elsőfokú bíróság. A bírói gyakorlat szerint a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén alapuló kereseti kérelem alapján megállapítási kereset, nem összegszerű marasztalásra irányul, még ha a vezető tisztségviselő magatartása következtében a felperesnél beállt vagyoncsökkenést szükségképpen összegszerűsíti is.

Az elsőfokú eljárás illetékvonzata ezért az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b.) pontja, és a 42. § (1) bekezdés a.) pontja szerint 21 000 Ft.

A másodfokú eljárásnak a Pp. 253. § (3) bekezdésében meghatározott korlátaira figyelemmel a másodfokú bíróság - a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintett nélkül - csak a le nem rótt illeték, valamint az Állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről határozhat.

A felperes erre irányuló fellebbezési kérelmének hiányában tehát az ítéletábra a felperes által lerótt, és az elsőfokú bíróság ítélete szerint a pernyertesség-pervesztesség arányában a felperes által viselni rendelt, az elsőfokú perköltségen belül elszámolt eljárási illeték összegét nem változtathatta meg, az alperesnek az elsőfokú bíróság ítéletének teljes megváltoztatását célzó fellebbezési kérelme alapján viszont az alperes által a felperesnek megfizetendő elsőfokú perköltség összegét módosíthatta.

Az alperes - mivel felelőssége megállapításra került az elsőfokú eljárás eredményeként - egészében pervesztesnek minősül, ezért az eljárás 21 000 Ft-os illetékét, mint perköltséget köteles a felperes részére megfizetni.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolása szerint az alperes által a felperesnek megfizetendő elsőfokú perköltség összegébe 125 600 Ft felperes által lerótt illetéket vett figyelembe, amit az ítéletábra a fentebb kifejtett indokok alapján 21 000 Ft-ra csökkentett, ezáltal az alperes által a felperes javára megfizetendő elsőfokú perköltség összegét a különbözetként jelentkező 104 600 Ft-tal csökkentve 173 045 Ft-ra szállította le.

Az ítéletábra ezért az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a perköltség viselésére vonatkozó részében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az alperes fellebbezése a per főtárgyát illetően nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli. A fellebbezésen 125 600 Ft fellebbezési eljárási illetéket rótt le, holott az Itv. 39. § (3) bekezdés c.) pontja és a 46. § (1) bekezdése szerint csak 24 000 Ft a fellebbezési eljárás illetéke.

Az ítéltábla az Itv. 80. § (1) bekezdés i.) pontja alapján megállapította, hogy az alperes 101 600 Ft többlet fellebbezési eljárási illeték visszaigénylésére jogosult, és az erre irányuló kérelem elbírálása érdekében a határozatot megküldeni rendelte az Itv. 81. § (2) bekezdése, valamint az adó- és pénzügyi ellenőrzési hivatalról szóló 273/2006. (XII.23.) Korm. rendelet 18. § (1) bekezdés e.) pontja alapján az APEH Észak-alföldi Regionális Igazgatósága illetékügyben eljáró megyei szervezeti egységének.

A pereszes alperest kötelezte, hogy a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján fizesse meg a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült, a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései, és a 4/A. § (1) bekezdése szerint bruttó 6250 Ft összegben megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Debrecen, 2010. május hó 21. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó